

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 18385/2024
19.09.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Јовица Деспотовић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Путеви Србије“ са седиштем у Београду, кога заступа пуномоћник Бранислав Поповац, адвокат из ..., одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1809/23 од 13.05.2024. године, у седници одржаној 19.09.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1809/23 од 13.05.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1809/23 од 13.05.2024. године. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 2588/22 од 15.06.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле и утврђено да је апсолутно ништав Споразум о накнади бр. ... од 24.01.2012. године, закључен између тужиле и туженог код Секретеријата за урбанизам и имовинско-правне послове Града Врања, којим је одређена висина накнаде за експроприсано земљиште, јер је супротан принудним прописима и јавном поретку. Ставом другим изреке, тужени је обавезан да тужили на име разлике између исплаћене накнаде за експроприсано пољопривредно земљиште до припадајуће накнаде за преузето градско грађевинско земљиште кат.парц. бр. .. површине 3887 м², уписане у ЛН бр. .. КО ..., за идеалну $\frac{1}{4}$ парцеле тужиле, исплати 92.500,00 динара са законском затезном каматом од 15.06.2023. године до исплате, док је одбијен као неоснован део тужбеног захтева тужиле за исплату законске затезне камате на досуђени износ разлике накнаде за период од 09.02.2012. године до 15.06.2023. године. Ставом трећим изреке, тужени је обавезан да тужили накнади трошкове парничног поступка од 235.500,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 1809/23 од 13.05.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у

ставу првом, у усвајајућем делу става другог и ставу трећем изреке. Ставом другим изреке, одбачена је као недозвољена, жалба туженог изјављена на одбијајући део става другог првостепене пресуде. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. Закона о парничном поступку.

Ценећи испуњеност услова за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, Врховни суд налази да не постоје разлози предвиђени одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП) за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној.

Побијаном правноснажном пресудом утврђено је да је ништав Споразум о накнади (за експроприсано пољопривредно земљиште) од 24.01.2012. године, који је тужила закључила са туженим и обавезан је тужени да исплати тужили разлику између исплаћене накнаде за пољопривредно земљиште до висине припадајуће накнаде утврђене према тржишној цени за преузето градско грађевинско земљиште на основу налаза и мишљења судског вештака грађевинске струке. Ово због тога што је предметно земљиште, иако се у време експропријације и закључења споразума о висини накнаде у катастру непокретности водило као пољопривредно земљиште, већ имало статус градског грађевинског земљишта у 3. зони према важећем Просторном плану Града Враћа усвојеног 03.03.2011. године, а експроприсано је ради изградње деонице аутопута Е-75 Београд-Ниш-граница са Републиком Македонијом.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да је побијана пресуда у складу са праксом ревизијског суда и правним схватањем израженим у одлукама Врховног касационог суда и Врховног суда у којима је одлучивано о истоветним тужбеним захтевима, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, у ситуацији када је планским документом (у конкретном случају то је Просторни план Града Враћа) извршена промена намене из пољопривредног у грађевинско земљиште, а ова промена није евидентирана у катастру непокретности (чланови 83. став 2. и 88. Закона о планирању и изградњи). Ревизијом се неосновано указује на другачије одлуке нижестепених судова, јер постојање другачије одлуке не указује нужно и на другачији правни став, јер правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања, због чега не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Имајући у виду наведено, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке, применим одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради утврђивања ништавости и стицања без основа поднета је 07.11.2017. године, а поднеском од 09.02.2021. године тужба је преиначена повећањем захтева којим је тужила тражила исплату 92.500 динара, што чини и вредност побијаног дела правноснажне пресуде, а што према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, представља износ испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, који се односи на неновчано и новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни суд нашао да ревизија туженог није дозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић